

A harmadik emeleten, a „Kaméliás hölgy”.
Óh, hát lehetséges mindez?

Künnf szürkült már, jött a reggel és az
ajtót valaki kinyitotta.

A lakótársa, az egyetlen barátja.

„Igen, tegnap, illetve ma tisztába jöttem
magammal és a borral...” kezdte hangosan
mondani, de amint egy kis bágyadt fény vilá-
gította meg a szenvedő és siró Kis arcát,
elhallgatott, majd újra kezdte:

„Furcsa dolog ez mind. A szavakból össze-
rakott szerelem, a kinos epekedés és a lük-
tető órák. Tudod te jól, öreg barátom, hogy
nő mégis csak kell. Afféle ünnepnapok még
jöhetnek, de már mindig soha sem lesz ünnep.
Nem kell majd összeszedni a szétszórt, elté-
kozolt hangulatokat. Kár mindenért.

Elhibáztam én is, te is.

Most már csak robot jön és görcsös láza-
das. A nagy, erős érzéseket kiéltük.

Tegnap sütött a nap, észrevétlenül jön majd
a tavasz is, az útszéli bokrok bimbózni kez-
denek, friss napfény lesz. Tavasz lesz, talán
itt fog bennünket találni, talán a Piazza della
Signorián, vagy a Race de la Concorde-on,
de valahol találkozunk vele. Az erős fűszagot
a tüdönkre szívjuk, ruganyosan fogunk sétálni
az utcákon, hangosan fogunk nevetni és le-
nézünk mindenkit.”

„Igen — mondta Kis — találkozni fogunk
a tavasszal és akkor érezni fogjuk, hogy
mindent elvesztettünk. Mert a te Máriád nem
fog visszajönni soha. Hajnalka pedig elment,
elment.”

A reggel két bohó, alvó gyereket talált az
ágy szélén. Az egyik ruhástul dült a másik
nyakába és erősen átölelte.

A szomszéd szobából egy ébresztő óra
ütése hangzott. Valaki megmozdult erre és
felkelt.

Aztán reggel lett, erős napsütésű reggel.

Péter a mulatóban.

„Észak csillagához.”

Irta: Győri Ernő.

Óh, ha most látnád az erdőket,
Mikor a tél már átsuhant
A völgyeken. S a mély mezőket,
Hol dércsókoltak az utak:
A hegytetőn a vaskeresztet,
Hol Krisztus és az éjszakák
Alszanak és a csillaglelkek
Alszanak s alszanak a fák...

Péter megunta a mezőket
Bokrok s fűvek holt fáborát,
Országúti port és menőket,
Kocsikerekek mély nyomát.
Hűvösebbnél-hűvösebb a reggel,
Köddel prémesek a hegyek.
Péter ébredt üvegszemekkel
S fázott, mint a hőemberek.

A tél idén korán köszönt be,
Halottak napján hull a hó.
Szemfedél az ájult rögökre
S temetőkön a takaró.
Megtelni a sírok fényével
S virágillattal oly csodás.
A hóba szívet rajzolt Péter,
A költő és komédiás.

Péter, erdőknek remetéje,
Magános, kósza éjmadár,
Halottak napján ideére,
S mert zárva volt a kapu már,
A fakult ösvényen tört utat,
És fellobogtak átkozott
Szívében fáklyái a multnak,
S sirt, mint az özvegyasszonyok.

Ő is özvegye a világnak
Evezett az élet taván,
Halottai most visszajártak,
Kopogtak szíve ablakán.
— Péter, Péter, lelkem ébredjél,
Ó, havas estén halni hős!
Télben és éjben emlékezzél,
Ó te! sívemnek ösmerős!

Péter, Péter, első szerelmed
Temetőben és éjszakán
És hulló hóban úzze lelked!
Ó most fáncol, sikolt talán!
S míg ággal szívet irsz a hóba
S vér serked a holt ág nyomán,
Vig élet van a Mulatóba —
„Északi csillag”, szép leány.